

[Aksel Larsen.]

Det begrundes med Forligsnævnets Kendelse. Jeg kan ikke med min bedste Vilje se, hvad Forligsnævnets Kendelse har med Arbejdsløshedskassernes Dagpenge at gøre. Forligsnævnets Kendelse er rygende uretfærdig, fordi den giver Arbejderne alt for lidt i Løn. Det er sin Sag, men man kan da ikke komme og sige: Nu har den tvungne Voldgift snydt Arbejderne, og derfor er Regering og Rigsdag forpligtet til at snyde de arbejdsløse! Saadan er det dog ikke.

Jeg henstiller alvorligt til Regeringen at overveje dette Spørgsmaal to Gange — jeg forstaar, at den har overvejet det een Gang. Jeg henstiller til den at gøre, som den gjorde med Hensyn til Aldersrenten og Invaliderrenten, hvor den først havde tænkt sig, at de gamle og Invaliderne kun skulde have en Forhøjelse af Grundsatserne paa en 10—12 pCt. fra 1. April, men hvor den overvejede Sagen een Gang til og saa gik med til, at de maatte faa i Henhold til Socialreformens Bestemmelser. Jeg henstiller, at Regeringen paa lignende Vis overvejer Spørgsmaalet om Arbejdsløshedsloven og Reguleringen af Dagpengesatserne pr. 1. April.

Jeg henstiller ogsaa, at Regeringen en eller to eller helst flere Gange overvejer Spørgsmaalet om en Revision af Socialreformen. Jeg er af den Mening, at Socialreformen trænger til at revideres, men jeg er ikke af den Mening, at den trænger til at revideres i den Retning, som Indenrigsministeren har bebudet paa et Delegeretmøde for Venstre paa Sjælland og Bornholm. Jeg ved ikke, hvilke Ændringer han sigtede til, men han har holdt en Tale, hvori han talte om Ændringer paa en saadan Maade, at man maatte faa Indtryk af, at Sagen allerede var afgjort i Regeringen. Jeg ved ikke, om han kun hentydede til det, Socialministeren nu har talt om, eller om han ogsaa hentydede til andre Ting, men jeg vilde være meget tilfreds, og jeg tror Offentligheden vilde være det, hvis Socialministeren vilde benytte den gunstige Lejlighed, denne Debat giver ham, til nærmere at fortælle, hvad det var, Indenrigsministeren hentydede til paa det paagældende Delegeretmøde, og om Regeringen virkelig har saadanne Planer.

Ministeren startede med at sige, at det var et ejendommeligt Spørgsmaal at stille, om Regeringen er opmærksom paa det meget store Arbejdsløstal, paa de arbejdsløse fortvivlede Levevilkår og paa Arbejdsløshedskassernes økonomiske Vanskeligheder. Han sagde videre, at hvis der er noget,

Regeringen er opmærksom paa, saa er det dette. Det kan jeg ikke give ham Ret i. Den Omstændighed, at man hidtil har gjort saa lidt for at bekæmpe Arbejdsløsheden, som man har, den Omstændighed, at man i December Maaned nøjedes med at give de arbejdsløse en Fjerdedel af, hvad man selv erkendte de i Virkeligheden burde have haft, den Omstændighed, at man har ladet Arbejdsløshedskasserne skrabe Bunden, ja, har ladet det gaa saa vidt, saa i Virkeligheden nogle af den ligefrem ser en økonomisk Katastrofe i Møde, og den Omstændighed, at Regeringen endnu ikke er kommet med noget som helst Lovforslag om en Forbedring af de arbejdsløses eller Arbejdsløshedskassernes Stilling — det synes jeg giver Ret til at stille Spørgsmaalet: Har Regeringen set, hvad der er i Gang, eller har den lukket Øjnene?

Som jeg sagde i Begrundelsen for Forespørgselen: Det var den 15. Januar, vi stillede et Lovforslag her paa Rigsdagen, og det var den 16. Januar, vi forelagde det. Det har faaet Lov til at ligge i over to Maaneder, det er ikke sat til Behandling endnu. Det tyder ærlig talt ikke paa, at Regeringen er opmærksom paa disse Spørgsmaal. Vi har stillet vor Forespørgsel for nøjagtig en Maaned siden, og Socialministeren skulde have en hel Maaned, før han mente at kunne besvare Forespørgselen; han skulde udnytte Forretningsordenens Frister til det alleryderste. Jeg synes, at disse Kendsgerninger tyder ikke paa alt for stor Opmærksomhed over for de Spørgsmaal, vi har rejst, og derfor var det vel motiveret, at vi gav vor Forespørgsel den Form, den har.

Ministeren siger til Slut, at man overvejer disse Spørgsmaal, man erkender, at nogen Forhøjelse er nødvendig — man siger ikke hvor meget —, man erkender, at nogen ekstraordinær Hjælp til Arbejdsløshedskasserne maa gennemføres, og hvis jeg forstod Ministeren ret, er man ogsaa klar over, at man ikke kommer uden om Spørgsmaalet om et forlænget Dageantal. Derimod har Ministeren ikke udtalt sig om 26 Ugers Bestemmelsen og dens eventuelle Ophævelse.

Jeg vilde være meget tilfreds, hvis Ministeren vilde benytte Lejligheden til at give lidt mere Besked om de Planer, man har. Vi har nu den 19. Marts, og i de fleste af de Forhold, denne Debat drejer sig om, bør Foranstaltningerne være gennemført inden 1. April, saa det er ikke for tidligt at faa Lovforslagene fra Regeringen frem. Man maa formode, at de ikke alene er